

ACTIVITATS – RICARD III	ESPECTACLES EN CARTELL I PROPERES ESTRENES	CAFETERIA RESTAURANT DEL TNC
Cinema Cicle Per amor a les arts <i>Richard III</i> , dir. Richard Lochraine Filmoteca de Catalunya 09/05/17, 17 h Entrada individual: 4 € www.filmoteca.cat	11/05/17 – 21/05/17 GOLLAR DE GRANIS ESQUERDES PARRACS ENDERROCS De Carles Santos i Jordi Oriol, a partir de Joan Brossa Sala Tallers	Noves tapes i <i>platillos</i> per compartir. Per gaudir abans o després de la funció. I també els menús «Express» i «Bon vivant», sense esperes amb reserva prèvia abans de la funció. Reserves: 933 065 729.
Conversa amb Xavier Albertí Lectures escèniques Bibl. El Clot – Josep Benet 10/05/17, 19 h Activitat gratuïta	25/05/17 – 04/06/17 Lucis et umbrae Una proposta de Sergi Buka i Jordi Sabatés Sala Petita	
Conversa d'Ignasi Camprodon amb Xavier Albertí i Toni Rueda Dissenyar l'escena Bibl. El Clot – Josep Benet Organitzat pel Teatre Nacional de Catalunya, el Museu del Disseny i la Biblioteca El Clot – Josep Benet 15/05/17, 19 h Activitat gratuïta	29/06/17 – 02/07/17 Letter to a man De Robert Wilson i Mikhail Baryshnikov Sala Gran	Fotos: David Ruano Disseny: Forma DL B 11110-2017
Col·loqui amb Josep Casals TNC, Sala Gran 19/05/17, després de la funció Activitat gratuïta	06/07/17 – 16/07/17 Actes obscens en espai públic (Maneres amenes d'esperar l'adveniment del messies) Un espectacle de Davide Carnevali i Albert Arribas Sala Petita	

Patrocinador

Damm
Fundació

Protectors

Obra Social "la Caixa" Sabadell Fundació ACS

Benefactors

Agrolimen Coca-Cola Qualitis Gramona

Col·laboradors

RED ELÉCTRICA DE ESPAÑA SOLAN LACOSTE abertis Catalunya COMSA CORPORACIÓN

Port de Barcelona MARC MARTÍ serunion STEREO FLEUNT ESTEVE CANDELAS

el Periódico CAJA ROJA EL PUNTA VUIR MONTIBELLO a RAC

Andreu Jaume, pròleg a l'edició de *Dramas históricos* de William Shakespeare. Barcelona: Debolsillo, 2012.

Shakespeare nació bajo el reinado de Isabel I Tudor, hija de Enrique VIII, la cual, en 1564, tenía treinta años y hacía un lustro que había sido coronada. La era isabelina está ya para siempre asociada a Shakespeare y en general a la efervescencia que conoció Inglaterra tanto en la política como en las artes. [...] Más que una fanática protestante, la reina Isabel fue sobre todo una acérrima defensora de la independencia política de Inglaterra, algo que al final de su largo reinado había conseguido con creces, sobre todo después de la clamorosa humillación a la que había sometido a los españoles en 1588, con la derrota de su Armada Invencible. Como decíamos, la era isabelina se recuerda sobre todo por la eclosión del Renacimiento. No solo el teatro, sino también la poesía, la música, la arquitectura, la pintura, las artes decorativas, la teología y la filosofía conocieron un esplendor inigualado. [...]

Como hizo siempre con todos los géneros, Shakespeare, al probar suerte con el histórico, se encabalgó a una moda de su tiempo para terminar construyendo algo que ya no tendría nada que ver con sus antecedentes ni con las circunstancias políticas que habían propiciado entre sus contemporáneos el cultivo de esa subespecie teatral. Fue la necesidad de dotarse de una épica propia, frecuente en el despuntar de las naciones, lo que animó, en la corte de Enrique VIII y después en la de Isabel I, a la compilación de crónicas de hechos, de entre las cuales Shakespeare utilizaría sobre todo la de Raphael Holinshed, *Crónicas de Inglaterra, Escocia e Irlanda* (1587) y, en menor medida, otra más temprana, *La unión de las dos nobles e ilustres familias de Lancaster y York* (1542), de Edward Hall. A ese empeño por instituir un relato nacional, contribuyó decididamente la inesperada derrota de la Armada española en 1588, que despertó en la isla una oleada de patriotismo y un culto cuasi religioso a la reina Virgen cuya consecuencia más visible fue la incorporación al teatro de asuntos relativos a la historia medieval de Inglaterra, en concreto los turbulentos orígenes de la dinastía Tudor.

Stephen Greenblatt, *El mirall d'un home. Vida, obra i època de William Shakespeare*. Barcelona: Debolsillo, 2016. (Traducció: TNC)

Les obres de repertori de les dècades de 1560 i 1570 eren en la seva major part «autos de moralitat» o «entremesos morals», sermons seculars que tenien la finalitat de mostrar les terribles conseqüències de la desobediència, l'ociositat o la dissipació. Habitualment presenten un personatge —una abstracció personificada amb noms com ara Humanitat o Joventut— que s'aparta de la guia apropiada de personatges com Distracció Honesta o Vida Virtuosa, i comença a passar el temps en companyia d'Ignorància, Venalitat o Insolència. [...]

Quan Shakespeare es va posar a escriure per als escenaris de Londres, es va inspirar en els espectacles d'altra banda decrepits que tant li devien agradar de nen. [...] Va absorbir el seu impacte i se'n va valdre per formar els fonaments, en gran mesura ocults rere la superfície, del seu art. Aquest art es basa en dues expectatives fonamentals que les obres de moralitat infonien en els espectadors: en primer lloc, l'expectativa que

qualsevol drama que valgués la pena de ser vist havia de tocar algun tema transcendental relacionat amb el destí humà, i en segon lloc, l'expectativa que arribés no només al grupet de l'elit culta, sinó també a la gran massa de la gent corrent. Shakespeare va absorbir també de les moralitats alguns elements específics de la seva perícia escènica. Les obres de moralitat el van ajudar a saber com centrar l'atenció escènica en la vida psicològica, moral i espiritual dels seus personatges, així com en el seu comportament extern. L'ajudaren a modelar emblemes físics de la seva vida interior, com el braç atrofiat i la gepa de Ricard III. [...] Sobretot li proporcionaren la font d'un personatge d'una maldat dramàticament irresistible i subversiva. El Vici, la gran figura subversiva de les moralitats, no es va allunyar mai de la ment creativa de Shakespeare. [...] Shakespeare va aprendre de les obres de moralitat una altra cosa essencial per al seu art: va descobrir que la frontera entre la comèdia i la tragèdia era sorprenentment permeable. [...] Els autors de les obres de moralitat pensaven que podien realçar el profund impacte que pretenien aconseguir despullant els seus personatges de tots els trets distintius incidentals i deixant-los reduïts a l'essència. Pensaven que així el seu públic no es distrauria amb els detalls irrelevants de les identitats individuals. Shakespeare es va adonar que l'espectacle del destí humà resultava de fet molt més fascinant quan s'associava no a abstraccions generalitzades, sinó a persones amb noms concrets, persones fetes realitat amb una intensitat d'individualitat desconeguda fins aleshores. [...]

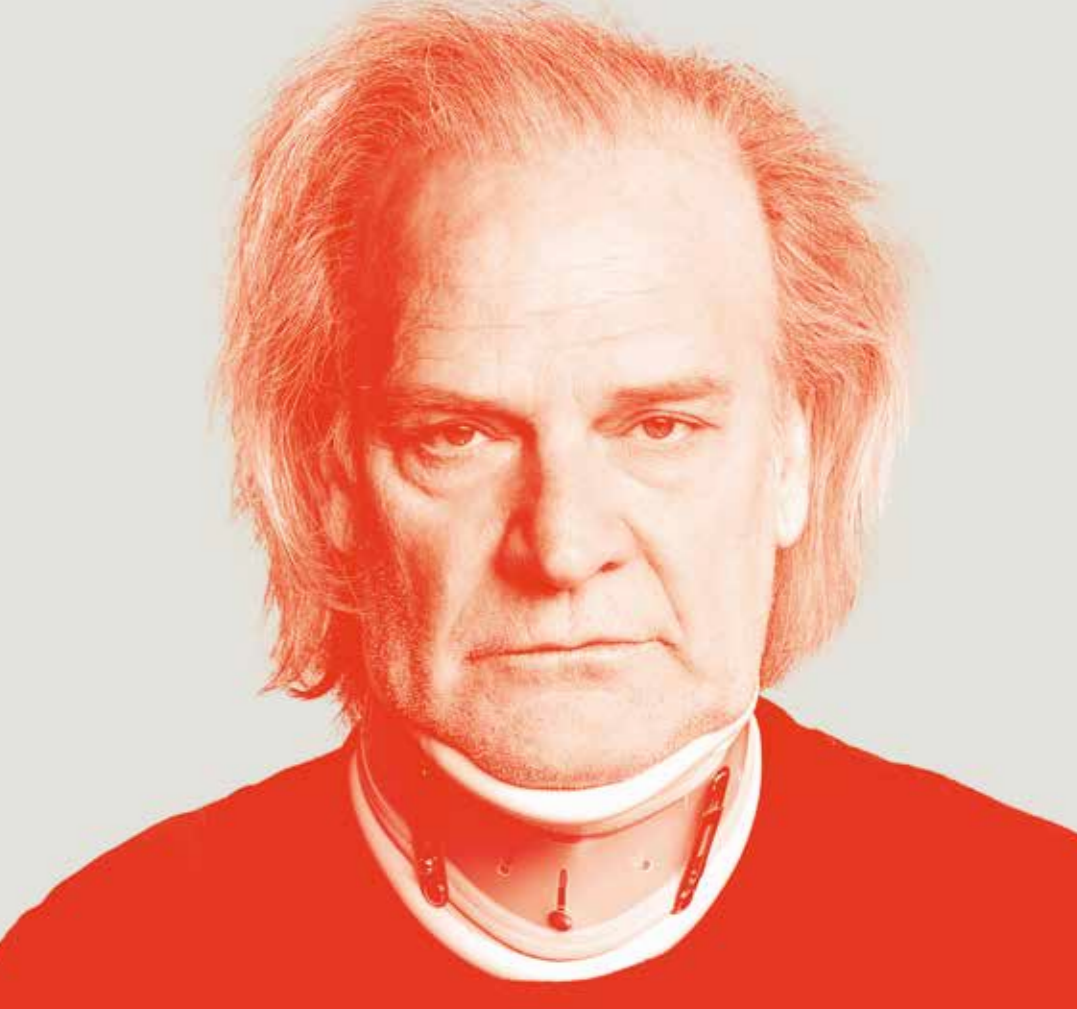
Lluís Homar, *Ara comença tot*, edició de Jordi Portals. Barcelona: Ara Llibres, 2017.

[...] Durant molts anys he pensat que era la maleïda enveja que tot ho embruta, però tant de bo fos només una qüestió d'ego. El problema era molt més profund. Gràcies a la teràpia i a treballar-ho molt, he intentat arribar al nus. Per què em passava, per què em passa? Amb els anys he entès que quan passa és perquè em sento amenaçat. És perquè, de sobte, torno a ser el nen ferit, el nen de dos anys i mig que se sent abandonat perquè no pot tenir contacte amb la seva mare, aïllada per l'hepatitis durant sis mesos. El nen que se sent abandonat i que no entén res. Ara sé que, quan visc l'abandó amb dos anys i mig, per a mi és la mort. M'estava deixant morir. Un nen d'aquesta edat que se sent abandonat es deixa morir, em va dir una vegada la meva terapeuta. I aquesta és la sensació que he traslladat tantes vegades a la meva realitat: si no se'm valora, si sento que se'm rebutja o se m'ignora, encara que sigui des de la bona fe o sense ser-ne conscient, sento que no sóc res, que m'enfonso. Que em moro. I fent teràpia n'he estat conscient. I, finalment, m'he capbussat en la ferida del Lluís nen. Ara sé que duc un nen ferit, un nen abandonat. I quan apareix aquest nen, tot se'n va en orris. Tot desapareix. És un mecanisme automàtic, que sorgeix i que se m'endú. Ara, però, he trobat com puc començar a ocupar-me d'aquest nen, d'aquest Lluís abandonat. Potser no el podré guarir, però sí que podré sentir-lo i acompanyar-lo. Ara sé, per exemple, que una possible manera de neutralitzar-lo és verbalitzar-ho, compartir-ho. Però amb qui? Escrivint aquest llibre em responc a mi mateix. Amb qui? Amb tothom. Perquè compartir-ho és no amagar-se'n, és assumir les febleses pròpies, explicar-ho a tothom és fer el pacte amb tu mateix que ara ja no hi ha marxa enrere, que ara la vida és una altra cosa.

TEATRE NACIONAL DE CATALUNYA Generalitat de Catalunya Departament de Cultura

RICARD III

de William Shakespeare



TNC